

verno mejo, pred tem pa je moral pogagnati volovsko vprego proti Vršiču, kjer so gradili novo cesto na soško fronto. Po vrnitvi se je zaposlil pri lesnem obratu »Šraj« na Jesenicah, pozneje pa pri Rd. Ernestu Rekarju na Jesenicah kot delovodja v lesni stroki.

Tudi v NOV je Matija Klinar dal svoj delež kot borec na Primorskem. Po osvoboditvi je bil vse do upokojitve leta 1955 zaposlen kot lesni strokovnjak pri Zadrudnem lesnem odseku K. Z.

Toda počitka in brezdolja ni poznal. Ponovno je zavihal rokave in delal za dobro družbe ter se nadvse nesebično in predano razdal planinstvu. Član Slovenskega planinskega društva je postal leta 1921 pri takratni kranjskogorski podružnici, po ustanovitvi samostojne podružnice na Jesenicah pa se je priključil tej. Kot vnet gorohodec je bil že takrat tudi član Turistovskega kluba Skala.

Še preden se je v Gorjah ustanovila gorjanska podružnica SPD, se je Matija Klinar preselil v Gorje, si ustvaril družino in dom ter začel delovati za planinstvo. Bil je ustanovitelj takratne podružnice in odbornik vse do začetka druge svetovne vojne. Društvo je dobilo zelo uničeno postojanko Aleksandrov dom, ki smo jo preimenovali v Planiko. Prav ta postojanka je bila deležna izjemne obnove in prav letos bomo le začeli zidati nov prizidek k tej visokogorski koči. Veliko truda je bilo potrebno tudi pri delu in obnovi Tržaške koče na Doliču, ki jo je 1948. leta gorjanski planinec ponudila Planinska zveza Slovenije in je bila nato potrebna velike obnove.

Matija Klinar je bil gospodar društva, nato 30 let predsednik — vse do leta 1984. Vzorno je vodil društvo in povsod zastopal planinske interese. Nešteto krat je bil kot gospodar ali predsednik v Planiki ali Tržaški koči na Doliču, da poskrbi za dobro počutje obiskovalcev. S svojo markantno postavo je vedno zbujal začudenje in spoštovanje, hkrati pa je povsod našel veliko prijateljev.

Bil je tudi član GO PZS in drugih pomembnih organov v planinstvu ter nato leta 1984 izvoljen za častnega predsednika Planinskega društva Gorje. Za izredno dejavnost ga je PZS odlikovala s srebrnim in zlatim znakom PZS, PZJ pa z zlatim znakom PZJ. Josip Broz Tito ga je odlikoval z Redom dela z zlatim vencem in Redom republike z bronastim vencem. Dobil je tudi Bloudkovo plaketo in bil častni član Meddruštvenega odbora gorenjskih planinskih društev.

Vse to potrjuje, da je Matija Klinarja družba visoko cenila in spoštovala njegovo delo, ki so ga odlikovali vztrajnost, zagriženost in pogum ter veliko volje in potrpljenja. Njegovi cilji in zamisli ostajajo kot dediščina, naš sopotnik za delo v bodoče, obveznost za mlade.

Ostaja pa tudi človeško iskrena misel in svetel spomin na dragega planinskega sodelavca in prijatelja.

Tako, kot je izpovedal pesnik:

*Tako je tožno krog in krog.
Žaluje gora — polje, log.
Nad njimi žalostno nebo.
Nekdo — nekdo je vzel slovo.*

*V očesu solza trepeti,
srce se trga od srca.
Minul je kratek dan cvetoč.
Prihaja dolga — dolga noč.*

*Ne jokaj, ne žaluj — nikar!
Ljubezen ne umre nikdar!
Le zrno pade v grob teman.
Da vstane enkrat v večni dan.*

V imenu gorjanskih planincev
predsednik Alojz Jan

† Dr. Ervin Mejak

Dne 18. oktobra smo skupaj s številnimi prijatelji in znanci ter družbenopolitičnimi delavci tudi celjski planinci pospremili na zadnjo pot **dr. Ervina Mejaka**, odvetnika v pokoju, narodnoobrambnega delavca in borca za severno mejo 1918—1919. Celjsko PD je z njim izgubilo zvestega planinca in dolgoletnega tvornega sodelavca.

V planinskem vodniku »Pojdimo v gore«, ki ga je pokojni izdal v samozaložbi za 75-letnico organiziranega planinstva na Slovenskem leta 1968, nam sporoča, da je »že zgodaj začel s hojo v planine«.

Leta 1912 (Mejak se je rodil 1899. leta v Slov. Bistrici) se je prvič povzpel na Okrešelj. Še kot neabsolvirani celjski gimnazijec pa je v prvi svetovni vojni, ob vojnih grozotah za več mesecev na tirolskem bojišču doživel tudi — po njegovih besedah — čar visokih zasneženih gora. Ko je delal kot odvetnik v Gornjem Gradu, mu hojo v gore pospešijo prijateljstvo s takojšnjim nadučiteljem Franom Kocbekom, planincem in ustanoviteljem Savinjske podružnice SPD, ter vabljiva pobočja gozdne Menine, strme Lepenatke in še višjega Rogatca. Goram je ostal zapisan tudi s kasnejšo preselitvijo pod obronke zele-nega Pohorja, v Slovenske Konjice.

Kot vse narodno zavedne Slovence tudi njemu okupator ni prizanesel: zapor, prisilna izselitev, pristanek v Užicu. Nasilje ga ni strlo, pač pa pospešilo vključitev v narodnoosvobodilno gibanje. Po vrnitvi v Celje je zastavil svoje juridično znanje in zavzetost za planinstvo celjskemu PD. Sodeloval je v različnih društvenih funkcijah, tudi kot skrben gospodar Celjske koče, dokler ni bila prepuščena drugemu posestniku (1968), zadnja leta pa je bil član društvenega častnega razsodišča. Vrednost prispevka dr. Ervina Mejaka v pod-

poro splošne narodnoobrambne zavesti, predvsem pa za napredek planinskega in turističnega življenja, izpričujejo številna družbena priznanja, ne nazadnje zlati častni znak PZS za posebno zaslužno in uspešno delo v planinski organizaciji.

Gustav Grobelnik

Aljaža... Vse to je planince- pevce še bolj utrjevalo v mislih, da pot ni bila zastoj. V Sevnico so se vrnili pozno zvečer: resda utrujeni, a polni večnih utrinkov.

Jože Prah

SCT na očaku slovenskih gorá

Koncert na Triglavu

Mešani pevski zbor delovne organizacije Jutranjka iz Sevnice, ki šteje 33 članov, skoraj vsi pa so ljubitelji planin ter njihovi redni gosti, se je odločil, da priredi 7. septembra letos koncert slovenskih planinskih pesmi tako na vrhu Triglava kot pri Triglavskem domu na Kredarici. In res! S pomočjo planinskih vodnikov so že prvi dan, v petek, z Rudnega polja mimo Velega polja in Planike dosegli vrh Triglava. Sreča je bila neizmerna, saj je večina prvič stala na vrhu Slovenije. Pogled v dolino je bil prelep, še lepše in še bolj čustveno pa je bilo, ko je iz vseh grl na ves glas zadonela himna »Zdravljica«, »Triglav moj dom« itd. Le bližajoča se noč jih je opozorila, da bo potrebno nazaj k Planiki. Triglav je bil osvojen — in zakaj se ne bi poveselili?

Pesem je odmevala še dolgo v noč v koči Planika, ki jih je prav prijazno sprejela in pogostila. Jutro je bilo vseskozi oblačno, a nič zato, saj so najtežji del poti že prehodili. Tako so se s svežimi močmi napotili k Triglavskemu domu. Tudi tu so jih prijetni oskrbniki z veseljem sprejeli ter jim pomagali pri izvedbi pravega koncerta domače planinske pesmi. Navdušenje je bilo izjemno. Doneča, ubrana pesem, ploskanje; pa pogled k vrhu, misel na Jakoba

Pevci Jutranjke med koncertom pri Aljaževem stolpu

Nič ni bolj vznemirljivo za ljubitelje gorá kot vzpon na našo najvišjo goro, na očak Triglav; je poln simbolike. Dan, ko dosežemo vroče zaželen prostorček pod nebom, tam ob Aljaževem stolpu, pa je radosten praznik, še toliko bolj, če je obsijan s svetlobo mavričnih barv zgodnjega jutra ali poznega popoldneva.

Takšno je bilo sobotno popoldne 23. septembra, ko se je po slovenski planinski »sveti poti« na vrh vila kača planincev, med njimi skupina štiridesetih članov planinskega društva SCT. Letošnji vzpon, menda že enajsti po vrsti, je bil najprej predviden za zadnjo avgustovsko nedeljo, a ga je skazilo slabo vreme. Izkušeni vodniki našega planinskega društva, med njimi starosta Egidij Lampič, so takrat odločili, da več kot šestdeset prijavljenih udeležencev ostane v dolini. Prav so storili vremenarji, ko so dan za tem sporočili, da je na gori zapadlo 30 centimetrov snega.

V drugo smo imeli srečo. Jutranje meglice so se razkadile že v Vratih, kamor je v zgodnjih jutranjih urah pripeljal avtobus. Kratko ogrevanje — in že je skupina krenila po dnu doline do vznožja Severne stene, prečkala potok in se zavihtela prek pragov in polc proti zgornjim planotam. Tam nekje na sredini se je iz skupine izločila četverica in se kakšno uro pozneje lotila plezanja v steno. Drugi smo brez naglice in zložno premagovali strmo pot. Tam pod Begunjskim vrhom nas je že obsijalo sonce in počitek ob studencu je bil vsem dobrodošel.

